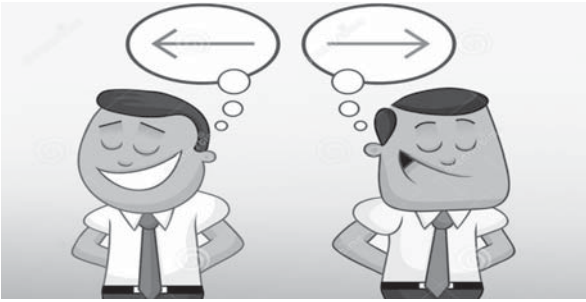

උගත් පාඩම් අතරට

ජන්දයක් අතරට වුණා. මේ ජන්ද සටනෙ අප කළ තීරණයන් අතර වැදගත්ම එකක් තමයි බොහෝ අය කුළු පවතින විරුද්ධ මත නොයිටයිමී ගුණය.

සමාජයක සිටින සියලුම දෙනා එකම අදහස දැරනවා නම් එය යාන්ත්‍රික සමාජයක් වෙන්න ඕනෙ. මේ සමාජයේ තමන් දරන මතයට වඩා වෙනස් ආකාරයක මතයක් දරන්න වෙන්න ඕනෙම කෙනෙකුට අයිතියක් තියෙන බව අපි තේරේම ගන්න ඕනෙ. අනෙක් පුද්ගලයා තමන් දරන මතයට වෙනස් මතයක් දරනවාය කියන කාරණය මත ඔහුට තර්ජනය කිරීම හෝ ඔහු හා අමතාස වීම හෝ අපට පෙන්වා දෙන්නෙ ඉහත් බවේ ලක්ෂණයි.

දෙදෙනෙක් අතර යම් මතයක් සම්බන්ධව තර්ක ව්‍යාජනය ඇති විය හැකියි. එයා සාධාරණයි. නමුත් ඒ සියලු තර්ක ව්‍යාජනයන්ගේ ලෙස ඉදිරියට ගෙනයන එකයි වැදගත්. ඒ

තර්ක ව්‍යාජනය වලින් එකිනෙකා අමතාස විය යුතු නැහැ.

වැදගත්ම කාරණය "මම මව් සමග එකත නොවුවද ඔබේ මතයට ගරු කරන්නෙමි" කියන කාරණය සිතෙයි දැරා ගැනීමයි. බොහෝ අය නොදන්නෙම මේ කාරණයමයි.

කරුණු ගෙනහැර පෑමෙන් තර්කයන් කෙනෙක් තමන්ගෙ පැත්තට ගම්මා ගන්න බරපු භම් කළ යුත්තේ ඒ උත්සාහය අතහැර දැමීමයි. අතට අත දී වාදය අවසන් කිරීමයි. ඒ වෙනුවට තර්ජන ගන්න හා සිත් අමතාසකම් ඇති කර නොගැනීමට ඉදිරියේදීවත් අප සෑම සිතට ගනිමු.

එකිනෙකාට විරුද්ධ අදහස් දැරුවත් අපි තරමටම සහෝදරයන් සහෝදරියන් සේ එකට ජීවත් විය යුතුයිනෙ.

ලේසනම අහසක් යට ලේසනම දවසක්

රටයකුත් පදවගෙන මෙදිබත් ගරයා හරයා එමින් සිටියා. එදා ලේසනට හද පාදලා තිබුණා. මම ගිවියෙ ගිනේ තේරපෙන වේදනාවකින්. ලංකාවේ අතර දා පැමිණි රජයාව පිලිබදව වේදනාවටත් වඩා මගේ හිත රිදුවමින් තිබුණා මං අතරදා ආ මට ආදරය කළුවත් පිලිබද මතකයයි. මගේ හිතට කවි පද කියවන්න ආවා. මං වෑන් රිය පාර අසිතක තනර කරගෙන කොළ කැබැල්ලක ඒ පද කියප ලිව්වා.

අප බොහෝ අහසයි

සිත කළඹය තරං රැස සේම දස අනේ පිහි විසිරේ සිත ඉති බිඳින යාමයේ නිම නොකළා නමුදු ගණ අදුර පීප්වේ සද පිපුණය මෙදිබත් නුවර ආකවේ

නිමන්නට සෙනෙනෙ පොදි බැඳුණා නුඹ වෙතේ පවත් පොදුට නොනැතිනු නුහුරු නතරයේ ලියන්නට කවත් හැකි වෙද සද මගේ දකින්නට නුඹට හෙට නොලැබි ආකවේ

වැටෙන පිහි හටට දුකවෙතා සිත යොමා නිතින ගිල ගනිමි සෝ සුසුම රන්සිනා හිමන දිවි ගමන නිමනා දින ගෙවා පවන සේ නමමි සෙහෙනෙනා නුඹ සොයා

පසුවද ඒ කවි රාවය පවත්පනේ "පද්ම තටාකය" කවි පිටුවට යැවීමට තීරණය වූවා. පද්ම තටාකය සංස්කාරණය කළේ රන්ත ශ්‍රී විජේසිංහ කියන පුවතා කවියා. ඔහු මගේ කවිය ඒ සතියේ (1997 නොවැම්බර් 23 වන දා) කතා බහට ලක් කළ යුතු කවිය - "රන් පිපුම" - ලෙස නෝරා ගෙන ඇගයීමට සටහනක් ද ලියා තිබුණා. ඔහු ලියූ ඒ වදන් කීපය කවියකු ලෙස හැඟවත් උපදින්නට මට ශක්තියක් ලබා දුන්නා කියමින් නිවැරදියි. (පසුව හමුදා අවසාර කීපයකදීම මම මේ කතාව ඔහුට සිහිපත් කළත් ඔහු හිතගමානීව සිතාපුණා මිය යමක් කියන්න උත්සාහ කළේ නැහැ)

ඉතින් මේ සා දුරක් එන්නට මා දිරිමත් කළ රන්ත ශ්‍රී විජේසිංහ කවියා වෙනුවෙන් පැවැත්වූ "ලේසනම අහස" මෙහෙයවන්නට ලැබීම මා ලද භාගයකම නොවේද?

කතාවහ

ජගත් ජේ එදිරසිංහ

දහවැනියෙ එමින් ගිවියෙ ඇඹිලිපිටියෙ ඉඳුන් රන්තපුර දිනට. දුටුදිලෙන් වැසුණ කටුක පර්සරය. ගිණි ගහන රජනය. මේ අව කුටිනේ පිවිසීමින් පාර අයිනේ තැන තැන ඉඳුන් එළවල පළතුරු විකුණන පුවරු දැර පැටවි.

"ජේර ගමද?" කවුරු හරු කේජනා කලා.

වඟන හැටිකුණා මලක් වගේ පුවරු සිහින්සියක් පේර විකුණන්න තබාගෙන ගිටිය පොඩි පුටුවක් ඉදිරියේ.

"ජේර කියද?"

"මක්කොටම රජයේ සියක් දෙනෙ නෝනා" අහියසාවිය සිතා වෙලා කියනවා. දුටුදි බැඳුණ ගමුම තැන තැන ඉරිලා. පාවනේ නොපළද දෙලා දුමුරු පැන ගෙන තිබුණේ දුටුදිල සිසාමයි.

රජයේ සියක් කියන්නෙ ඩොලර් සහ අසුරයි. මම ගිනෙත් ගාණ නදනවා.

"රජයේලි තිනක් දෙන්නමි" අපේ වඟනේ ආ කාන්තාව කේලි කරනවා.

ඉරිදිය ඇඹරෙනවා. රජයේලි තිනකට මේ තරම් පේර

ගොඩක් දෙන්නෙ කොහොමද? ඇ හිතනවා ඇති.

"ගනලිකක් දෙන්නමි" අපේ කාන්තාව ආයම අහනවා. රජයේලි ගනලිකක් - ඩොලර් ගන තිනකටත් අඩුයි.

"ගන්න" ඉරිදිය සටහින් පැරදිලා කියනවා. ඒ හෙයින් සතුටක් නැහැ. උදේත්පවක් පමණයි.

කාන්තාව ජයග්‍රාහී ලෙස පේර බැහැනේ අරගෙ වඟනකට ගනිනවා.

මට යන්න හිත දෙන්නෙ නැහැ.

"දුටු ඉඳු අසේනාලෙ ගියෙ හදදද?" මං අහනවා.

"අද යන්න බැරවුණා.."

"ඇයි?"

"පොතක් ගන්න සැලලි මැටුණා.. ඊට කිව්ව පොත නැතුට පත්සියට එන්න එපා කියල.. මේ සැලලි වලින් පොත අරගෙන හෙට ඉස්කෝලෙ යනවා" ඇ කියනවා.

මගේ ඇහැට කළුකර එනවා. රජවරුනෙ දැරුවත් කෝටි ගණන් දිලා ලැමිබෝගිති ගන්න රජට අහනස පොතක් ගන්න බැර දැරුවො දුටුදි පෙරාගෙන පාර අයිනෙ පේර විකුණනවා.මේ දුප්පත්කමට විසදුම මොකක්ද කියල මං දන්නෙ නැහැ. මං සාක්කුවට අනදාල අතට අනුවුණ සැලලි කොලය අය ගේ අනේ කියනවා. රජයේලි පත්සියක් වෙන්න ඇති. කියක් වුණත් කමක් නැහැ.

පුවරු කේලි ගිනාවෙනවා. ඒ හිනාව කොයි තරම් ලේසනද? මේ මගේ දුටු වගේම දියණියක්.

දුප්පත් කම එක්ක කේලි කරන්න එපා හිතවතුයි.

සැබෑ සිනමාව අහියෝග හමුවේ

ප්‍රයත්න විතාගනේ සිනමාකරුවාගේ "මබ නැතුට මබන් එක්ක" චිත්‍රපටය ශ්‍රී ලංකාවේ ප්‍රදර්ශනය නොකෙරෙන තත්වයක් ඇතිවෙලා තිබුණා. ජාතිවාදයම තම පැවැත්ම හැටියට යොදා ගනිමින් ගිවිය හිටපු ආණ්ඩුව මේ චිත්‍රපටයටත් කොටි ලේබලයක් අලවලා තිබුණා. නැම දේටම කොටි ලේබලය අලවලා තමයි එකලෙග පැවැත්ම හදා ගන්න. අලුත් ආණ්ඩුව මේ ගැන මැදිහත් වෙනවා නම් සැබෑ සිනමාවක් පිලිබද සිතන මවන සිනමා රසිකයන්ට නොදුක් වෙයි.

මෙදිබත් වල අපි නම් මේ සිනමා පටය හරඹන්න වාසනාවන්ත වුණා. ඒ වාසනාව අපේ මව්බිමේ ප්‍රේමකයන්ගෙන් උදුරගන්න එක නම් හරිම කණගාටුකාර දෙයක්. මොකද "මබ නැතුට මබන්

එක්ක" කියන්නෙ අප මත කාලයේ හැරුණු හොඳම සිනමා කෘතියක් නියා. සිනමාව යනු කමක්ද කියා අවබෝධයක් ගන්න අවශ්‍ය කෙනෙකු හරඹන්න කියලා නිර්දේශ කරන්න පුලුවන් සිනමාපටියක් එක්.

මේ චිත්‍රපටය මගේ මතකයට ආවේ ගාමිණී වේරගම සිනමා විචාරකයා රාවය පුවත්පත සමග කළ සංවාදය කියවීමෙනයි.

පුවත්පත ඔහුගෙන් අසා තිබුණා ඔහු හැරුණු හොඳම සිංහල චිත්‍රපටය කමක්ද කියන ප්‍රශ්නය. ඔහු උත්තර දිලා තිබුණේ මෙහෙනයි.

"මට කල්පනා කරන්න නොදි මබ එකපාරටම අහනවා නම් ඒ නිධානය. නිධානය හරඹන වාරයක් පාසා ඒ චිත්‍රපටය පිලිබද මගේ කියෙන හැඟීමක වැඩිවෙනවා මියක් ඇඩුවේනෙ නැහැ. එවකට ලංකාවේ බිහිවු අනෙකුත් නිර්මාණ සමග සාදාන වට නිධානය තරම් පැරණිපැන කලාකෘතියක් මං දැකලා නැහැ. චිත්‍රමානවයේ මං දැක්ක හොඳම චිත්‍රපටය ඉර මැදියමයි."

ප්‍රයත්න විතාගනේ සිනමාකරුවාගේ ඉර මැදියම මෙදිබත් නුවර පෙන්වද්දී එයට කොටි ලේබල් අලවුව හැටි අපට මතකයි. තමන් එකත නොවන හැර දේටම කොටි ලේබල් ඇලවෙන පත්‍රකිය ආණ්ඩුවේ විලාසිතාවක් වෙලා තිබුණා. දැන්වත් ඒ යුගය අවසන් කරමු.